

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/277/2013
Identifikačné číslo spisu:	3713204392
Dátum vydania rozhodnutia:	14.11.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Rudolf Čirč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:3713204392.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti o maloletú A. P., narodenú XX. Y. XXXX, bývajúcú u matky, zastúpenú kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Považská Bystrica, dieťa rodičov - matky Mgr. S. P., bývajúcej v F. P., v dovolacom konaní zastúpenej Mgr. Karolom Vlasákom, advokátom so sídlom v Trenčíne, Jilemnického 2, a otca Mgr. P. P., bývajúceho v F., I., o úpravu styku, vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp.zn. 4 P 29/2013, o dovolaní matky proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 19. júna 2013 sp.zn. 17 CoP 71/2013 takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“) dovolaním napadnutým uznesením potvrdil uznesenie Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej aj „súd prvého stupňa“ alebo „prvostupňový súd“) z 19. apríla 2013 č.k. 4 P 29/2013-51 ktorým bol Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Považská Bystrica ustanovený za kolízneho opatrovníka maloletej A. P.. Potvrdenie uznesenia súdu prvého stupňa odôvodnil jeho vecnou správnosťou poukazujúc na to, že prvostupňový súd, plniac svoju povinnosť vyplývajúcu z § 31 ods. 2 Zákona o rodine z dôvodu kolízie záujmov medzi dieťaťom a rodičmi, správne ustanovil dieťaťu opatrovníka, a v súlade s ustanovením § 73 ods. 2 písm. b/ bod 2 zákona č. 305/2005 Z.z. o sociálnoprávnej ochrane mládeže a sociálnej kuratele správne určil za opatrovníka Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny, príslušný podľa miesta bydliska dieťaťa. V odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že prípadná nespokojnosť rodičov s postupom tohto úradu nie je dôvodom pre zmenu uznesenia súdu prvého stupňa, a že takúto nespokojnosť môžu rodičia riešiť formou pripomienok a sťažností, čo matka maloletej aj využíva.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala dovolanie matka (ďalej aj „dovolatelka“). Žiadala, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na

ďalšie konanie. Uviedla, že jej bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), lebo jej neboli doručené vyjadrenia k jej odvolaniu, ktoré podali tak otec, ako i kolízny opatrovník. Na podporu názoru, že v dôsledku toho neprebehlo odvolacie konanie podľa zásad spravodlivého súdneho konania, poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp.zn. 4 Cdo 76/2012 a iné) a tiež na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 27. apríla 2010 vo veci Hudáková proti Slovenskej republike.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) skúmal predovšetkým prípustnosť dovolania a dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a 239 O.s.p.

Prípustnosť dovolania podľa § 239 O.s.p. v predmetnej veci neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu, ani o uznesenie, ktorým by odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska, a ani o potvrdzujúce uznesenie, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Rovnako nejde ani o uznesenie odvolacieho súdu, potvrdzujúce uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým bolo rozhodnuté o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, alebo o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolací súd preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených pod písmenami a) až g) ustanovenia § 237 O.s.p., pričom nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení. Nezistil ani podmienku prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) O.s.p., na ktorú poukazovala dovolateľka.

Dovolacia námietka o odňatí možnosti matke maloletej konať pred súdom tým, že jej nebolo doručené vyjadrenie otca i vyjadrenie kolízneho opatrovníka k jej odvolaniu, nebola opodstatnená. Podľa názoru dovolacieho súdu (porovnaj aj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 186/2013, I. ÚS 498/2011 a IV. ÚS 283/2011,

a uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo 129/2011

a 3 Cdo 258/2012), nedoručenie vyjadrenia k opravnému prostriedku nie je porušením zásad spravodlivého súdneho konania, ak súd rozhodujúci o opravnom prostriedku nezaložil svoje rozhodnutie na vyjadrení k opravnému prostriedku (teda ak vyjadrenie k opravnému prostriedku nemalo zásadný vplyv na rozhodnutie o opravnom prostriedku). V zmysle § 209a ods. 1 O.s.p. platí, že ak nejde o prípad uvedený v § 209 ods. 1 druhej vete O.s.p., doručí súd prvého stupňa odvolanie ostatným účastníkom, a ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu

vo veci samej, vyzve účastníkov na vyjadrenie k odvolaniu; iná povinnosť mu z týchto ustanovení nevyplýva. Nemá teda povinnosť predložiť účastníkovi konania späť na zaujatie stanoviska vyjadrenie druhého účastníka konania k opravnému prostriedku.

Súd nie je povinný donekonečna udržiavať stav konfrontácie medzi podaniami účastníkov konania - je iba na jeho posúdení, kde je rozumná hranica takúto konfrontáciu ukončiť. Pokiaľ má k dispozícii potrebné argumenty, ako aj pri dodržaní dikcie § 209a O.s.p., pristúpi k rozhodnutiu vo veci samej (porovnaj aj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 19/2012). Preto odňatie možnosti konať pred súdom a porušenie zásady „rovnosti zbraní“ nezakladá bez ďalšieho sama skutočnosť, že odvolateľovi nebolo predložené vyjadrenie druhej procesnej strany k jeho odvolaniu (porovnaj tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. februára 2012 sp.zn. 1 Cdo 17/2011).

V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že vyjadrenie kolízneho opatrovníka (obsahujúce zhrnutie, akým spôsobom napáda matka jeho činnosť v tejto veci a ako sa jej námietky vybavujú) i vyjadrenie otca (obsahujúce tvrdenia, ako práve samotná matka svojím správaním komplikuje činnosť kolízneho opatrovníka) nemali vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu. Odvolací súd na týchto vyjadreniach svoje rozhodnutie nezaložil, keď správnosť uznesenia súdu prvého stupňa odôvodnil správnu aplikáciu relevantných ustanovení príslušných zákonných predpisov. Postupom odvolacieho súdu preto nebola dovolateľke odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie podľa § 218 ods. 1 písm. c) O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. ako neprípustné odmietol.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože ostatným účastníkom konania v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.